

Hồi thứ chín mươi bảy

Vì Tà Thuật, Bại Lộ Hành Tung

Au Dương Tinh đáp:

- Y thấy tiểu muội đột ngột tiến vào thì giật mình kinh hãi. Tiểu muội vội nói cho y hay mình cũng là bằng hữu của đại ca.

Cao Thanh Vân "ừ" một tiếng ngắt lời:

- Thế là không được. Y không tin đâu.

Âu Dương Tinh nói:

- Sao lại không tin? Chẳng lẽ y tưởng tiểu muội là bạn gái của đại ca?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu cô không câu nệ thì tại hạ xin nói trắng ra y dám nghĩ như vậy.

Âu Dương Tinh làm mặt giận nói:

- Hừ! Đại ca dám chiếm tiện nghi của tiểu muội chẳng?

Cao Thanh Vân vội cười đáp:

- Thôi thôi xin lỗi cô. Xin cô nói nữa đi.

Âu Dương Tinh nói:

- Khi đó tiểu muội giải thích cho y nghe nói là đại ca đối với tiểu muội như em gái và bảo y đừng sợ hãi vì gì tiểu muội quyết chẳng hở môi với ai.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Hay lắm! Y bảo sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có chuyện. Nếu không khi nào tiểu muội dám đòi đại ca cây Ngọc Tiêu? Đại ca hãy cho tiểu muội biết y là người thế nào của đại ca?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Nếu mình nói Ngô Đình Hương không phải là tình nhân thì câu chuyện còn dài lắm vì phải kể đầu đuôi mọi sự. Nếu nói là tình nhân thì hai người cùng mắc tiếng oan.

Y nghĩ vậy rồi nhún vai hàm hồ đáp:

- Cô dư biết rồi sao còn hỏi mãi?

Âu Dương Tinn thấy Cao Thanh Vân có vẻ nóng ruột nên cô lại nghĩ mỹ nhân kia chẳng phải thiếu nữ khuê phòng, cô cho ngay y là vợ của người khác nên Cao Thanh Vân mới gạt đi. Cô thấy điểm này chẳng quan hệ gì, liền nói:

- Y hỏi tiểu muội có biết đại ca ở đâu không? Tiểu muội liền cho y hay lúc này không thể nào tìm đại ca được thì y bảo y phải về ngay không thể chờ được mà cần gặp mặt đại ca lẩn

Cao Thanh Vân nhăn tít cặp lông mày tự hỏi:

- Phải chăng Diêu Văn Thái đã phát giác ra sự thực về vụ này?

Âu Dương Tinh thấy Cao Thanh Vân cau mày lại cho là không được gặp ý trung nhân nên cau có. Cô vội nói:

- Đại ca bất tất phải nóng nảy. Tiểu muội biết y ở đâu rồi.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Y không về nhà chứ?

Âu Dương Tinh đắc ý đáp:

- Không có đâu. Y ở nhà một người thân thích và bảo đại ca đã hiểu địa chỉ. Y còn nói rõ đó là nhà cô em y.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Ta có biết được cô em y ở đâu? Nhưng y đã nói vậy tất có nguyên nhân.

Y liền gật đầu đáp:

- Được! Té ra là thế. Nếu cô không nói thì tại hạ không đoán ra.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Bao giờ đại ca mới đến gặp y? Cô em y có đẹp không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Để sau này tại hạ hãy bảo cô được chẳng? Bây giờ hãy về phòng rửa mặt thay áo đi...

Âu Dương Tinn giơ ngón tay trở lên ra vẻ trêu chọc Cao Thanh Vân. Cô nói:

- Xem chừng đại ca nóng lắm rồi! Bây giờ hãy còn sớm quá, nên chờ trăng lên hoặc canh ba đi mới phải.

Cao Thanh Vân mỉm cười trở gót về phòng mình, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Nhưng y phát hiện ra Ngô Đình Hương có lưu lại một mảnh giấy ghi địa chỉ. Y nhìn địa chỉ rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Té ra nàng và Bành Xuân Thâm chưa đi xa mà còn quần quanh ở vùng Nghi Dương, nhưng không hiểu nàng mạo hiểm lẩn mò tới đây có việc chi khẩn cấp?

Cao Thanh Vân liền xé mảnh giấy đi lập tức ra khỏi thành chạy thẳng đến Nghi Dương.

Quãng đường hơn trăm dặm y chạy chẳng mất bao nhiêu thì giờ. Lúc huỳnh hôn y đã tới nơi. Vì Ngô Đình Hương ở vào tình trạng đặc biệt nên Cao Thanh Vân cần phải hành động bí mật mới khỏi bị người phái lạc Xuyên điều tra ra.

Y liền tận dụng bản lĩnh thích khách và tin là không ai theo dõi hành tung mình được.

Cao Thanh Vân đến trước một tòa nhà vào hạng quý phái. Y kiểm điểm lại thân mình thì ngoài nét mặc có chút phong trần, nhưng vẫn giống một tay thương mai. Y tự tin ở tài cảnh trang của mình và không lo bị người khám phá. Y tiến lại gõ cổng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cửa ngách mé hữu kẹt mở, một lão già tiến ra.

Cao Thanh Vân theo chỉ thị của Ngô Đình Hương nói:

- Văn bối là người của Chu lão gia phái tới đem thư đưa đến phu nhân.

Lão già làm ra vẻ thân mật cười nói:

- Lão hủ là quản gia Chu Phúc ở đây. Đại danh ông bạn là gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ là Chu Thất.

Hai người tiến vào. Chu Phúc vừa đi vừa nói:

- Phu nhân đã dặn có một vị quản gia ở kinh đưa thư đến để đón phu nhân vào kinh, chẳng hiểu có đúng không?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Phải rồi...

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Chuyến này Ngô Đình Hương kiếm ta là đặt một gánh trách nhiệm lên lưng ta. Nay ta lại đưa nàng lên kinh thành há chẳng mất một đoạn thời gian để châu chực nàng?

Y gượng cười đảo mắt nhìn xung quanh tòa nhà.

Chu Phúc thở dài nói:

- Mấy năm trước Chu lão gia mua tòa nhà này bảo để đưa cả nhà đến ở. Nhưng phu nhân mới đến được mấy ngày lại trở về kinh sư, chàng hiểu nhà này bỏ không bao lâu nữa.

Cao Thanh Vân chỉ ậm ừ không biết nói sao.

Đến bậu sảnh, Chu Phúc một mình vào thông báo. lát sau lão trở ra dẫn Cao Thanh vân vào nội thất.

Trong tòa hoa sảnh này Cao Thanh Vân thấy một người phong tư mỹ lệ và hai ả nha đầu đứng hầu. Y nhìn kỹ lại thì đúng là Ngô Đình Hương, mới hơi yên lòng.

Y phải theo kiểu cách nhà này tiến lại hành lễ.

Ngô Đình Hương ra chiều hoan hỷ nói:

- Người đi đường xa chắc là nhọc mệt, hãy ngồi nghỉ một lúc.

Nàng vừa đón lấy phong thư mở coi vừa sai nha hoàn pha trà.

Dĩ nhiên phong thư này do Cao Thanh Vân tạo ra, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng. Y đã viết những câu hỏi vào trong thư. Ngô Đình Hương cố ý làm bộ trầm ngâm rồi sai lão gia và tỷ nữ lui ra. Mọi người đều cho là nàng có chuyện kín gia đình hỏi Cao Thanh Vân và dĩ nhiên câu chuyện có liên quan đến Chu lão gia.

Trong nhà hoa sảnh chỉ còn hai người.

Ngô Đình Hương khẽ nói:

- Cao đại hiệp tới đây rất hay. Bành Xuân Thâm đã đến kinh sư để lo liệu mọi việc. Tiệp thiệp định ở đây mấy tháng rồi cũng lên kinh thành, muốn cho những nhà bên cạnh tin rằng mình có căn cứ nên mới bố trí như vậy. Ngoài ra lại chia nhau đi người trước kẻ sau khiến cho người ta khó mà phát giác.

Cao Thanh Vân là một tay lão luyện trong đường lối này, mới nghe đã biết chỗ nhiệm màu bên trong, tỏ ra tán đồng đáp:

- Phu nhân bố trí kín đáo như vậy tại hạ rất yên tâm.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Không hiểu tình hình Diêu Văn Thái gần đây thế nào?

Cao Thanh Vân phát giác ra trong khoé mắt nàng có ý bển lên thì nghĩ bụng:

- Nàng đã có ý hối hận với Diêu Văn Thái thì cũng không phải là kẻ vô lương tâm.

Y nghĩ vậy rồi đáp:

- Diêu huynh vẫn bình yên. Hiện giờ y không có tâm sự nào khác ngoài việc chấn chỉnh môn phái. Với tài trí và võ công hơn đời, Diêu huynh tất có thể trung hưng lại phái Lạc Xuyên trong võ lâm.

Ngô Đình Hương thở phào một cái nói:

- Y đem toàn lực vào công cuộc đó, chắc có ngày lại xây dựng cơ đồ.

Cao Thanh Vân nói:

- Những việc đã qua, phu nhân nên quên đi là hơn.

Ngô Đình Hương rủ thấp cặp lông mày. Nét buồn rầu của nàng càng tăng thêm vẻ đẹp. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phải rồi! Tiệp thiệp xin ghi tâm những lời khuyên nhủ của Cao đại hiệp.

Cao Thanh vân không muốn để bầu không khí trầm trọng liền cười nói:

- Tại hạ rất làm bội phục phu nhân vì ở giữa thành Lạc Dương, phái Lạc Xuyên bố trí khắp nơi mà phu nhân vẫn dám đến. Dỡm lược như vậy đáng là một bậc nữ trung hào kiệt.

- Cao đại hiệp quá khen rồi! Tiệp thiếp nghĩ rằng trong thành Lạc Dương hiện nay chỉ chú ý đến đàn ông, chứ chẳng lưu tâm đến đàn bà.

Cao Thanh vân ngạc nhiên hỏi:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiếp tuy ẩn kín trong nhà này nhưng vô tình nhận được tin tức là các vị sơ ý để Lục Minh Vũ trốn thoát.

Cao Thanh Vân vô cùng kinh ngạc lại rất đổi mừng thầm, y nói:

- Sao? Phu nhân được tin tức của Lục Minh Vũ ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Nếu tiệp thiếp không có tin tức về hãn thì mạo hiểm đến Lạc Dương kiếm đại hiệp làm chi?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ cũng đoán vậy, nhưng thấy vụ này rất ly kỳ nên chưa dám tin lắm.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ hãn ở đâu?

Ngô Đình Hương đáp:

- Hãn ở ngay trong thành Nghi Dương này!

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi nói:

- Nến vậy bọn tại hạ phải đến hạ thủ gấp rút mới được. Nếu hãn thấy động lại chuồn mất thì hỏng bét.

Y trấn tĩnh tâm thần nói tiếp:

- Hãn là con người cơ cảnh lại man trá chắc phu nhân cũng biết rồi. Nếu không giết hãn đi mà muốn bắt sống thì thật là một việc khó khăn...

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi:

- Sao các vị lại muốn bắt sống hãn làm chi?

Cao Thanh Vân liền đen chuyện Phong Càn nói cho mọi người biết rồi kết luận:

- Cả Phong Càn lẫn Lục Minh Vũ đều cần phải giết đi. Nhưng nếu bắt sống được Lục Minh Vũ, bức bách hãn cung xưng ra chút đầu mối mới có thể truy ra được Phong Càn, nên hiện giờ không nên phóng tay hạ sát Lục Minh Vũ.

Ngô Đình Hương nói:

- Nếu vậy thì khó khăn lắm.

Cao Thanh Vân nói:

- Dhu nhân là tay cao thủ đương thời lại kiến thức hơn người cũng công nhận là chuyện khó khăn, tất phải có nguyên nhân gì?

Ngô Đình Hương biết rõ Thanh Vân trong lòng nóng nảy, liền đáp:

- Để tiện thiếp trình bày tin tức là đại hiệp hiểu ngay.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi lên giọng rất lợt tai nói:

- Bữa trước đây, một tên nha đầu của tiện thiếp đi thăm viếng tử tử của thị, lúc trở về thị lộ vẻ khác lạ. Tiện thiếp giật mình kinh hãi vì vẻ mặt thị hiển nhiên trúng phải cổ thuật thành ra lạc thần vô chủ, quên cả những việc đã trải qua khi đến thăm tử tử.

Cao Thanh Vân bất giác đứng thẳng người lên, hơi nghiêng về phía trước. Hiển nhiên y rất chú ý đến câu chuyện.

Ngô Đình Hương lại nói:

- Tên nha đầu này do A Phúc mua về đã được hai năm. Theo chỗ tiện thiếp biết thị còn có một người tử tử cũng đem bán cho nhà giàu họ Trần ở bản thành. Đó là việc bốn, năm năm trước. Tiện thiếp mua căn nhà này rồi liền dự phòng một khi không dùng đến, vì mình không định đến đây cư trú, nên cho kẻ ăn người ở được tự do. Cứ mấy ngày tên nha đầu kia lại đi thăm viếng tử tử một lần.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Thế thì gớm quá! Chẳng lẽ Lục Minh Vũ là con thỏ xảo quyết xây đắp thật nhiều hang? Chẳng lẽ hẳn đến ở đây cũng đã chọn một nơi huyệt thành hợp ý như phu nhân?

Ngô Đình Hương mỉm cười để lộ hai hàm răng đều đặn trắng như ngọc khiến người nghe càng cảm thấy nàng nhan sắc mê người.

Cao Thanh Vân ngó nàng không khỏi nghĩ thầm:

- Chẳng trách Bành Lão Ngũ vì nàng mà nguyện ý bỏ hết mọi sự để đánh đổi lấy con người ngọc. Con người như nàng, trên đời phỏng được là bao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Cao đại hiệp có điều chưa hiểu: trong thành Nghi Dương này có mấy điểm rất thích hợp để người võ lâm ẩn tích.

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Phải rồi! Phải rồi! Nếu không thế thì sao các vị đều đến đây ẩn náu. Xin phu nhân nói hết đi.

Ngô Đình Hương nói:

- Tiện thiếp thấy ả nha đầu hiển nhiên bị trúng cổ thuật. Về công phu này tiện thiếp hiểu được cách phá giải...

Cao Thanh Vân nhăn tít cặp lông mày hỏi ngay:

- Dhu nhân có nghĩ tới cử động đó phạm vào điều tối kỵ là rút giây động rừng không?

Ngô Dinh Hương mỉm cười đáp:

- Tiệp thiệp biết rồi..

Cao Thanh Vân lắc đầu hỏi:

- Đã vậy sao phu nhân còn cố phạm vào?

Ngô Dinh Hương đáp:

- Không có đâu. Tiệp thiệp nghĩ tới điểm này, đồng thời lại nhớ ra trên thế gian chỉ có Lục Minh Vũ là tinh thâm về công phu đó nên đành chỉ ngay.

Cao Thanh Vân nói ;

- Hay lắm! Tại hạ đã đánh giá Ngô có nương một cách quá thấp, mong cô nương miễn trách.

Ngô Dinh Hương cười nói:

- Cao đại hiệp! Đại hiệp là ân nhân của tiệp thiệp. Mong rằng đại hiệp cứ kêu tên, tiệp thiệp mới an tâm.

Cao Thanh Vân nhún vai hỏi:

- Như vậy cũng hay. Nhưng cô nương cũng đừng hô đại hiệp hay ân nhân chi hết, cứ tên tại hạ mà kêu được chăng?

Hai người này đều là nhân vật siêu phàm toát tục nên chuyện gì cũng mau lẹ, không câu nệ lễ phép.

Ngô Dinh Hương đáp:

- Tiệp thiệp cảm thấy sự kiện rất nghiêm trọng liền sai Chu Phúc và tên nha đầu khác tra hỏi thị. Dĩ nhiên đã dùng đủ thủ đoạn khiến chúng không phát giác ra mình tra hỏi để làm gì..

Nàng hít một hơi chân khi nói tiếp:

- Theo lời Chu Phúc thuật lại, tiệp thiệp mới biết khá cặn kẽ. Con nha đầu kia là Xuân Lan, tỷ tỷ của thị là Xuân Cúc. Con chị lớn như thổi, xinh đẹp khác thường, mà lại thông minh linh lợi. Thị ở nhà họ Trần được lão phu nhân sủng ái nên ba tên thiếu gia của Trần Đại không dám làm gì thị..

Cao Thanh Vân xen vào:

- Nếu thế thì nhân khẩu nhà họ Trần cũng khá đông chứ không phải ít.

Ngô Dinh Hương cười nói:

- Ban đầu tiệp thiệp cũng nghi ngờ, nhưng sau được biết rõ tình hình của nhà họ Trần thì người già nhất là lão phu nhân, tức là mẫu thân của Trần Tăng Tường. Trần Tăng Tường là con một, phu nhân người họ Vương sinh được hai con. Con lớn hai mươi tuổi. Con nhỏ mười tám tuổi. Coi bề ngoài thì gia tài của Trần Tăng Tường có vẻ phong hậu. Trên còn cao đường, dưới có vợ con. Y là

một nhân sĩ ở Nghi Dương dĩ nhiên chẳng có gì đáng ngờ. Có điều Trần Tăng Tường ít ở nhà thậm chí có khi cả năm không về lần nào.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu là người khác thì không thể được. Nhưng Lục Minh Vũ tâm cơ ghê gớm lại nhiều tài lực thì hẳn bày cục diện này chẳng khó khăn gì.

Ngô Đình Hương đáp:

- Chính thế. Tiệp thiệp liền từ một điểm manh mối cổ thuật mà đoán ra có thể Lục Minh Vũ dùng nơi đây làm chỗ ẩn cư. Lại coi tình trạng Xuân Cúc đủ chứng minh Lục Minh Vũ đã tới đây. Tiệp thiệp liền tìm cách dò hỏi xem Trần Tăng Tường đã về chưa.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp hỏi:

- Cô có hỏi được tin tức Trần Tăng Tường không?

Y biết rõ Ngô Đình Hương chẳng những võ công cao thâm mà còn kiến văn quảng bác, mưu kế sâu xa. Nếu không thể thì làm sao giữ mình được bí mật khiến cho Diêu Văn Thái bao nhiêu năm cũng không điều tra ra được chỗ ở của nàng. Hơn nữa nàng cũng dự bị ẩn thân ở đây thì tâm cơ và thủ đoạn của nàng so với Lục Minh Vũ cũng chẳng kém gì nhau.

Do đó y hiểu rằng mình không cần phải phí nhiều cân não suy nghĩ mà chỉ nghe nàng là đủ. Y trấn tĩnh tâm thần nghĩ sang chuyện khác, tự hỏi:

- Tài mạo của Ngô Đình Hương trong những người mà ta biết thì nàng là một vưu vật làm ta rung động cõi lòng, nhưng ta không hiểu tại sao? Phải chăng nàng là người phong vận hơn đời và có cái đẹp cao cả thanh nhã mà ra?

Ngô Đình Hương chặm rãi đáp:

- Trần Tăng Tường đã về nhà mấy bữa trước đây... Đột nhiên nàng dừng lại, gương cặp mắt mê người lộ vẻ hoài nghi chăm chú nhìn Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng nàng đã nhìn thấu ta đang nghĩ về nàng? Con người thông tuệ này không chừng có bản lĩnh như vậy thật cũng nên.

Hai người không nói gì, lẳng lặng nhìn nhau. Trong khoảnh khắc này gây nên tình thế kỳ dị, hai bên không nói mà mục quang chẳng ai chịu nhường ai khác nào kẻ thù chạm trán và cùng để hết tâm thần chống đối lẫn nhau.

Trước tình thế này, Ngô Đình Hương hơi chiếm được thượng phong vì trong lòng nàng nghĩ gì Cao Thanh Vân đều không biết. Thế là nàng giữ tình thế chủ động và áp lực mạnh hơn.

Cao Thanh Vân bất quá chỉ miễn cưỡng chống lại mà thôi.

Nên biết tâm tư y chỉ bình phẩm tư cách đối phương. Đó là ý nghĩ không được quang minh chính đại. Bây giờ y lại hoài nghi đối phương đã nhìn thấu tâm can mình nên y chịu thua về mặt tâm lý.

Đau một lúc, Cao Thanh Vân tự biết không thể ngang sức đối phó với Ngô Đình Hương vì nàng dung nhan mỹ lệ, mà chàng thì trong lòng bẽn lễn, dững khí dần dần bị suy giảm rồi y đưa mục quang nhìn xuống.

Ngô Đình Hương mỉm cười nhìn y hỏi:

- Cao huynh! Sao Cao huynh lại không dám nhìn tiểu muội nữa?

Cao Thanh Vân chợt ngừng đầu lên thì chạm phải nụ cười mê hồn của nàng, y thở dài hỏi lại:

- Trong lòng Hương muội chưa có đáp án ư?

Ngô Đình Hương đáp:

- Có thì có rồi nhưng chẳng hiểu có đúng không?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc Cao huynh cũng biết người đàn bà có khi nhận biết một chút sự tình, nhưng hỏi đến tại sao mà biết thì chính người đó cũng không trả lời được.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh cũng nghe nói có chuyện đó.

Đột nhiên y khôi phục lại đờm khí, cặp mắt nhìn thẳng vào Ngô Đình Hương chẳng úy kị gì. Mục quang y sắc bén như lưỡi kiếm mà tư thế cũng phóng túng.

Ngô Đình Hương bị Cao Thanh Vân ngó chăm chăm chỉ trong khoảnh khắc trong đầu óc nổi lên cảm giác khá kỳ dị, tựa hồ nàng đang mình trần để chàng trai thưởng ngoạn.

Ngô Đình Hương bần khoản co người lại hỏi:

- Cao huynh đừng nhìn tiểu muội nữa được không?

Tuy miệng nàng nói vậy mà lòng nàng lại nghĩ khác.

Cao Thanh Vân dĩ nhiên hiểu ý, y không thu mục quang về đáp:

- Tuy nữ nhân có năng lực hiểu được một ít sự việc, nhưng chẳng phải ai cũng thế...

Ngô Đình Hương nói:

- Phải rồi! Dĩ nhiên mỹ nhân không phải ai cũng giống hệt nhau...

Nàng hơi lộ vẻ thẹn thùng đủ tỏ tâm tình mâu thuẫn, rối loạn.

Cao Thanh Vân không phải là trẻ con mới ra đời mà Ngô Đình Hương đã là một thiếu phụ qua tuổi hoa niên. Cả hai người đều lăn lộn đã nhiều trong biển người, nên tình thế lúc này hiển nhiên rất đổi khẩn trương.

Nên biết con người có thể chia làm nhiều giai đoạn. Nói một cách đơn giản thì lúc thiếu niên số đông đều trọng tình ái mà không chú trọng tình dục. Hai bên ý hợp tâm đầu, chỉ nghe tiếng nói con tim là đủ thỏa mãn.

Nhưng qua thời kỳ thiếu niên, tình cảm đi tới chỗ hiện thực chứ không ở lời nói suông. Nói một cách khác thì người đứng tuổi khi đã yêu một nữ nhân là muốn đi vào thực tế, bắt người vào tay chiếm lấy nhục thể mới kể là đã có tình với người đàn bà.

Lúc này Cao Thanh Vân và Ngô Đình Hương ở vào tình thế đó, cùng khẩn trương như nhau. Cao Thanh Vân không ngờ ý thì thôi, nếu đề nghị Ngô Đình Hương cũng không phản đối. Y đã lộ ra muốn động thủ chiếm lấy nàng.

Ngô Đình Hương cũng hiểu thế, trong lý tưởng của nàng dĩ nhiên muốn tiếp thụ mối tình cảm của đối phương. Nàng cự tuyệt chẳng nói làm chi, nếu không cự tuyệt là hiến cả nhục thể.

Cặp mắt sáng ngời của nàng lấp lánh tia sáng mê người. Nàng lại miệng cười nhí nhoeo như thẹn thò như vui mừng, kích thích tâm hồn đàn ông phải dao động muốn hạ thủ xâm phạm.

Cao Thanh Vân đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay nàng.

Ngô Đình Hương không rút tay về cũng không phản đối, còn thiếu gieo người vào lòng đối phương.

Cao Thanh Vân mơ màng hỏi:

- Đột nhiên tiểu huynh cảm thấy mình chẳng hiểu mình, đồng thời chẳng hiểu Hương muội tại sao lại khoan dung với ta?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiệp cũng cảm thấy băng khuôn mới thật là kỳ.

Cao Thanh Vân khẽ bóp tay nàng. Lửa dục dần dần bốc lên. Y hỏi:

- Hương muội có nghĩ đến chúng ta mới gặp nhau lần thứ hai không?

Ngô Đình Hương đáp:

- Tiệp thiệp đã nghĩ tới mà không hiểu tại sao lại rung động kỳ diệu đến thế.

Cuộc đối thoại của hai người rất hàm súc, không nói huych toẹt ra nhưng trong lòng đã hiểu nhau tưởng chừng quen thuộc đã lâu.

Vietkiem.com